

LBDIS  
Paul Larreya  
Robert Asselineau

We know  
books  
Claude Rivière  
Arnold Grémy

# Gramatica limbii engleze

*Traducere din limba franceză  
de Larisa Gojnete*

Ediția a II-a

Editura Nomina

Glosar .....	5
Semne folosite pentru indicarea pronunției.....	8
<b>Partea 1 – Gramatică .....</b>	<b>13</b>
Introducere .....	15
Grupul verbal: auxiliare și verbe predicative.....	18
<b>BE</b> și <b>HAVE</b> .....	25
Prezent simplu și trecut simplu.....	30
<b>BE + -ING</b> (sau forma progresivă).....	36
<b>HAVE</b> + participiu trecut [perfectul].....	41
Verbele modale [generalități] .....	46
<b>CAN, MAY, MUST</b> .....	49
<b>WILL</b> și <b>SHALL</b> .....	57
Modale marginale, exprimare a modalității.....	66
Conjunctiv, imperativ, infinitiv.....	72
Substantivul .....	77
Determinantul „zero”, articolele <b>A/AN</b> și <b>THE</b> .....	84
Cuantificatorii.....	90
Demonstrativele: <b>THIS</b> și <b>THAT</b> .....	99
Adjectivele .....	103
Comparative și superlative.....	109
Construcții cu mai multe substantive.....	112
Pronumele .....	118
Propoziții interogative, exclamative și emfatiche.....	123
Complementele .....	126
Adverbe.....	134
Ordinea cuvintelor în propoziție .....	138
Diateza pasivă .....	141
Subordonate nominale la indicativ sau la conjunctiv.....	147
Subordonate nominale cu infinitiv, V <b>-ING</b> sau participiu trecut.....	150
Subordonate circumstanțiale.....	159
Subordonate relative .....	165

Coordonarea .....	We know books	169
Suprimări și înlocuiri .....		172
<b>Partea a 2-a: Cum să exprimăm .....</b>		<b>175</b>
Exprimarea acordului/dezacordului .....		177
Exprimarea cauzei/a motivului .....		178
A cere/a oferi o informație.....		179
Exprimarea modului, a mijlocului .....		181
Exprimarea unui ordin, a unei interdicții .....		182
Redarea cuvintelor sau a gândurilor cuiva .....		184
Exprimarea sugestiei, a persuasiunii .....		186
<b>Anexe .....</b>		<b>187</b>
Verbe neregulate .....		189
Index .....		195

## 1 Varietăți de engleză

### 1. Niveluri de limbă

În limba română, cuvintele *automobil*, *mașină* și *rablă* au, în mare, același sens, dar nu aparțin aceluiași **niveluri ale limbii**. În limba engleză, este de la sine înțeles, există, de asemenea, niveluri diferite ale limbii și, atunci când diferențele vizează forme gramaticale, le vom indica. Putem distinge, în mare, trei niveluri ale limbii: nivelul **îngrijit** (sau susținut), nivelul **mediu** (sau neutru) și nivelul **familiar**.

### 2. Varietăți geografice

Cele două tipuri de varietăți menționate cel mai des sunt engleza britanică și engleza americană. În domeniul gramaticii, diferențele sunt destul de puțin numeroase. Le vom menționa, în cazul în care sunt nete și importante.

## 2 Sunetele limbii engleze

În limba engleză, forma scrisă a unui cuvânt constituie, în general, o indicație suficientă pentru a-i cunoaște forma orală (pronunția). Totuși, nu este întotdeauna cazul; astfel, litera *i* nu corespunde aceluiași sunet în *give* și *five*. Este motivul pentru care este comod să facem apel la un alfabet special (numit alfabet fonetic) pentru a transcrie sunetele. Vom utiliza acest alfabet doar în cazul în care pronunția pune probleme în raport cu scrierea. (Tabelul de la paginile 6 și 7 dă indicațiile necesare pentru a ști cărui sunet îi corespunde fiecare semn.)

## 3 Formă și sens

Gramatica unei limbi este sistemul de relații între, pe de o parte, **formele** acestei limbi (cuvinte sau serii de cuvinte scrise sau rostite) și, pe de altă parte, **sensul** pe care aceste forme îl exprimă.

Se numește **enunț** orice serie de cuvinte folosită pentru a vorbi sau a scrie; termenul **emittător** îl desemnează pe cel care produce enunțul.

Vom folosi majuscule (**CAN, THIS** etc.) pentru a desemna **ansamblul de forme** pe care un cuvânt le poate lua; astfel, **CAN** va desemna, într-un mod general, auxiliarul care poate lua forma *can* (adică **CAN** la prezent), *could* (**CAN** la trecut), *cannot/can't* (**CAN** la prezent + negație) etc.; în același fel, **THIS** va reprezenta totodată *this* (formă de singular) și *these* (formă de plural).

Principiul general al acestei gramatici va fi următorul: vom începe întotdeauna prin a descrie caracteristicile de **formă** ale fiecărui element gramatical. Apoi îi vom defini **sensul de bază**. În fine, vom descrie diferitele sale **întrebuințări**, arătând cum toate sunt derivate de la **sensul de bază**. Este, de fapt, important să vedem că, în spatele diversității aparente a „sensurilor” unei aceleiași forme gramaticale ca **WILL, ANY** sau **BE + -ING**, există întotdeauna o unitate fundamentală – un sens de bază – care constituie cheia diferitelor întrebuințări ale unui cuvânt.

#### 4 Fraza simplă și alcătuirea sa

Un enunț poate fi constituit din una sau mai multe propoziții. (În cea mai mare parte a cazurilor, există într-o frază tot atâtea propoziții câte predicate.) Se numește **propoziție** o comunicare cu un singur predicat și **frază** o comunicare cu cel puțin două predicate ➔ § 5; astfel, o frază este constituită din mai multe propoziții.

Schema următoare indică constituenții esențiali ai unei propoziții ca:

- *The young mother was looking after her baby in the living-room.*  
Tânăra mamă are grijă de bebelușul ei în sufragerie.

*The young mother*    *was looking*    *after her baby*    *in the living-room.*

*Subiect*

*Grup verbal*

*Complement*

*Complement*

a. Grupul verbal (sau GV) este ansamblul **auxiliar(te) și/sau verb**  
 ➔ § 6-10.

b. Complementul poate fi:

▶ **indirect**, adică un complement introdus printr-o prepoziție:

• *She was looking **after** her baby.* Ea avea grijă de bebelușul ei.

▶ **direct**, adică un complement care nu este introdus de o prepoziție:

• *She was feeding her baby.* Ea își hrănea bebelușul.

c. În propoziție, funcțiile sintactice de **subiect**, **complement direct/indirect** sau **complement circumstanțial** sunt îndeplinite de un grup nominal (sau GN); un GN are întotdeauna drept constituent esențial fie un substantiv (*the young **mother***), fie un pronume (***she***). Există și alte funcții sintactice care nu sunt ilustrate în schema de mai sus – de exemplu, cea de **nume predicativ** ➔ § 106.

## 5 Fraza

Relația dintre propozițiile care constituie o frază poate fi de două tipuri: **de subordonare** și **de coordonare**.

### 1. Subordonarea

O **propoziție subordonată** este o propoziție care nu are înțeles de sine stătător, depinzând de o altă propoziție numită **regentă**. Principiul subordonării poate fi ilustrat de schema următoare, ce reprezintă structura frazei:

• *I know that Tom likes classical music.* Știu că lui Tom îi place muzica clasică.

*I know that Tom likes classical music.*

Propoziția *that Tom likes classical music* are, în această frază, funcția de complement al verbului *know*, așa cum arată comparația cu *I know **the answer***. Ea ocupă, deci, în principala *I know...*, locul unui grup nominal; și, din acest motiv, aparține categoriei subordonate-**lor nominale** ➔ § 159-169.

Există alte două categorii mari de subordonate: **subordonatele circumstanțiale** (care joacă rolul unui complement circumstanțial) ➔ § 170 și **subordonatele relative** (care joacă rolul unui adjectiv) ➔ § 177.

## 2. Coordonarea

Într-o frază, două propoziții sunt **coordonate** atunci când sunt legate una de cealaltă printr-un cuvânt ca „**and**” ➔ § 181; ele sunt la același nivel sintactic (fără subordonare):

- *Nora was reading a magazine and Tom was watching TV.*      Nora citea o revistă și Tom se uita la televizor.

## Grupul verbal: auxiliare și verbe predicative

### 6 Auxiliarele

Se disting de verbe prin faptul că au o formă negativă și o formă interogativă construite direct (fără **DO**):

▶ **Formă negativă** constituită prin simpla adăugare a lui **NOT**:

- *Tom is English.*      → Tom este englez.
- *Tom is not English.*      → Tom nu este englez.

▶ **Formă interogativă** constituită prin inversiune simplă cu grupul subiect:

- *Tom is English.*      → *Is Tom English?*

! Cât despre verbe, ele au nevoie de **DO** pentru a forma negația și forma interogativă la prezent și la trecut, formele simple ➔ § 11.

Există în total 11 auxiliare: **BE, HAVE, DO** și cele opt modale: **CAN, MAY, MUST, WILL, SHALL, OUGHT, NEED, DARE**. Vom vedea că **HAVE, DO, NEED** și **DARE** pot, în aceeași măsură, în unele situații, să aparțină categoriei verbelor.

Cea mai mare parte a auxiliarelor posedă forme scrise contractate (*I am English* → *I'm English*; *He must not* → *He **mustn't** etc.*), care corespund, în limbaj oral, cu ceea ce numim **forme scurte**. Formele

contractate scurte sunt formele **normale** ale limbajului neîngrijit (exceptând voința de insistență asupra auxiliarului); sunt, totuși, imposibil de folosit la sfârșitul propoziției și înaintea unei pauze (de exemplu, în „răspunsurile scurte”) ➔ § 12.1.

## 7 Cele cinci forme ale verbului

Să luăm, de exemplu, verbul **WRITE**. Putem găsi acest verb la una dintre următoarele cinci forme:

- ▶ **Write**, forma „goală” a verbului (sau **bază verbală**), pe care o vom reprezenta prin **V**; este utilizată pentru prezentul simplu (mai puțin cu un subiect la persoana a III-a singular), pentru conjunctiv, pentru imperativ și pentru infinitiv;
- ▶ **Writes**, forma **V-s**, folosită doar pentru persoana a III-a singular, la indicativ, prezent simplu (pronunție, ortografie) ➔ § 19;
- ▶ **Wrote**, forma de **trecut** (➔ § 19, verbe regulate/neregulate);
- ▶ **Writing**, forma în **-ING** (sau **V-ING**);
- ▶ **Written**, forma de **participiu trecut** (part. trecut) ➔ § 29.

! Există două tipuri de infinitiv:

**infinitivul fără TO** (doar bază verbală):

- *I must **write** that letter.* Trebuie să scriu această scrisoare.

și **infinitivul precedat de TO**:

- *I ought **to write** that letter.* Ar trebui să scriu această scrisoare.

Cuvântul **TO** are următoarea particularitate: în unele contexte (de exemplu, în *I'm going **to America***), **TO** este o **prepoziție** (introduce un **substantiv**); în alte contexte (de exemplu, în *I'm going **to write** the letter*), **TO** este particulă de infinitiv (introduce un **verb**); dar, în toate cazurile, sensul fundamental este același: ideea unei „mișcări spre”.

## 8 Sensul de bază al formelor verbului

Formele verbului reprezintă diferite moduri de a vedea un **eveniment** – ceea ce nu se limitează la acțiunea sau la starea desemnate de verb. Astfel, în *Tom arrived in London* (Tom ajunsese/a ajuns la Londra), verbul **ARRIVE** poartă marca „trecut”; această marcă

situează în trecut ansamblul evenimentului „Tom ajunge la Londra”. (A se nota că un eveniment poate corespunde la fel de bine unei stări ca și unei acțiuni: vom vorbi tot de un eveniment în *Betty was American* și în *Tom arrived in London*.)

**1. Baza verbală** este forma „brută” a verbului (verbul nu poartă nicio marcă sintactică). Absența mărcii sintactice înseamnă, simplu, că nicio limitare nu este adusă evenimentului căruia îi corespunde verbul. Deci, când se folosește doar baza verbală, aceasta înseamnă că evenimentul desemnat de propoziție este considerat „în ansamblu”; acest lucru se numește o viziune **globală** a evenimentului.

Elementul **-s** (persoana a III-a singular, prezent) și elementul **trecut** nu modifică caracterul „global” din punctul de vedere exprimat de V: formele *writes* și *wrote* exprimă, deci, o viziune globală a evenimentului, la fel ca *write* ⇨ § 20 și 21.

**2. În forma TO + V**, particula **TO** exprimă o „mișcare spre” (ceea ce, am văzut, este valoarea ei fundamentală); în mod evident, această mișcare are aici un caracter abstract (imaginat): nu se face spre un loc (ca în *I'm going to London*), ci **spre realizarea unei acțiuni** (*I'm going to eat*).

**3. Cu forma V-ING**, ne plasăm, mental, nu „înaintea” evenimentului, ca în cazul lui **TO + V**, ci „în timpul” acestui eveniment: **V-ING** exprimă o privire asupra unui eveniment într-un punct „oarecare” al desfășurării lui. Totuși, acest punct poate fi determinat de context ⇨ § 25.

**4. În cazul participiului trecut**, nu ne plasăm „înaintea” evenimentului (ca în **TO + V**), sau „în timpul” (ca în **V-ING**), ci „după”; se consideră un eveniment încheiat, care poate fi total (eveniment ajuns la sfârșitul lui):

- *He has written the letter.* El a scris scrisoarea.  
sau parțial (eveniment neîncheiat):
- *He has lived in this house for 2 years.* El locuiește în această casă de 2 ani.

## 9 Moduri și timpuri

### 1. Moduri

► **Moduri personale: indicativul și conjunctivul**; grupul verbal al acestor moduri are, obligatoriu, un subiect (la persoanele I, a II-a sau a III-a).

► **Moduri impersonale:** **infinitivul** (fără *to* sau precedat de *to*), forma în **-ING** și **participiul trecut**; aceste moduri sunt nepersonale (nu își schimbă forma în funcție de persoană și număr).

► **Mod semipersonal: imperativul** (care are doar persoana a II-a).

## 2. Timpuri

În limba engleză, există doar două timpuri sintactice: prezentul și trecutul.

### 10 Forme ale indicativului; timpuri simple, aspecte și modalități

Tabelul de mai jos reprezintă ansamblul construcțiilor **afirmative** [adică fără negație/interogație/emfază ➔ § 133] ale indicativului, la diateza activă. Aceste construcții sunt ilustrate printr-o propoziție formată cu verbul *work* având ca subiect substantivul *Tom*. Construcțiile în care intervine un modal sunt ilustrate de propoziții formate cu *MAY*.

Forme ale grupului verbal la indicativ		
Forme simple	Prezent	<i>Tom works.</i>
	Trecut	<i>Tom worked.</i>
HAVE + part. trecut	Prezent	<i>Tom <b>has</b> worked.</i>
	Trecut	<i>Tom <b>had</b> worked.</i>
<b>BE + -ING</b>	Prezent	<i>Tom <b>is</b> working.</i>
	Trecut	<i>Tom <b>was</b> working.</i>
HAVE + part. trecut <b>+ BE + -ING</b>	Prezent	<i>Tom <b>has been</b> working.</i>
	Trecut	<i>Tom <b>had been</b> working.</i>
Forme modale (cu modalul <b>MAY</b> )		
Doar modalul	Prezent	<i>Tom <b>may</b> work.</i>
	Trecut	<i>Tom <b>might</b> work.</i>
Modal + HAVE + part. trecut	Prezent	<i>Tom <b>may have</b> worked.</i>
	Trecut	<i>Tom <b>might have</b> worked.</i>
Modal + <b>BE + -ING</b>	Prezent	<i>Tom <b>may be</b> working.</i>
	Trecut	<i>Tom <b>might be</b> working.</i>
Modal + HAVE + part. trecut <b>+ BE + -ING</b>	Prezent	<i>Tom <b>may have been</b> working.</i>
	Trecut	<i>Tom <b>might have been</b> working.</i>

a. Orice grup verbal la modul indicativ este, în mod obligatoriu, fie la **prezent**, fie la **trecut**, și marca acestui timp este obligatoriu purtată de **primul element al grupului verbal** (indiferent dacă este vorba de un verb predicativ sau de un auxiliar); această marcă nu poate apărea decât o dată în același GV.

b. Primul element al grupului verbal poartă și marca **acordului subiect-verb** cu funcție de predicat: *Tom works*, *Tom is working* (persoana a III-a singular), *Tom and Nora work*, *Tom and Nora are working* (plural).

c. **HAVE** + part. trecut și **BE + -ING** sunt mărci ale aspectului (nu timpuri). Sunt constituite din două elemente separate.

d. Elementele grupului verbal nu se pot combina decât în ordinea indicată de tabelul de mai sus ; în special, într-un GV nu poate exista decât un **modal** și acesta stă obligatoriu la început.

## 11 Auxiliarul DO

Tabelul alăturat reprezintă construcții **afirmative** ale indicativului. În construcțiile **non afirmative** (interogative, negative sau emfatic\*), există obligatoriu un **auxiliar** la începutul grupului verbal și, pentru formele verbale care sunt „simple” la forma afirmativă (*Tom works*, *Tom worked*), trecerea la o formă **non afirmativă** cere adăugarea auxiliarului **DO**: *Does Tom work?* *Did Tom work?* ➔ § 12.

Auxiliarul **DO** nu există decât la **prezent** (**do**, **does**) și la **trecut** (**did**); el exclude prezența oricărui alt auxiliar; este, deci, incompatibil cu **HAVE** + part. trecut, cu **BE + -ING** și cu un modal.

**Forma de prezent:** **do** (alte persoane decât persoana a III-a singular), **does** (persoana a III-a singular, pronunțat /dʌz/); forme negative contractate: **don't** /dəʊnt/, **doesn't** /dʌznt/.

**Forma de trecut:** **did** la toate persoanele; forma negativă contractată: **didn't**.

! Nu trebuie confundate **auxiliarul DO** și **verbul predicativ DO**. Le putem avea pe amândouă în același GV:

- *When do you do the shopping?* Când vă faceți cumpărăturile?  
sau  
Când îți faci cumpărăturile?

\**Emfatic*, adjectiv (adesea adverbial) = plin de emfază, nenatural, pretențios, bombastic, umflat (nota traducătorului).

## 12 Rolul auxiliarului în construcțiile interogative, negative și emfatice

We know  
books

Rolul important este jucat de **primul auxiliar al grupului verbal** (sau, în enunțurile ca: *He doesn't work/He hasn't worked*, de auxiliar unic). Pe de o parte, acest auxiliar servește drept suport pentru marca timpului (prezent sau trecut) și, pe de altă parte, ocupă un loc special într-un anumit număr de structuri, descrise mai jos.

### 1. Structura „auxiliar-subiect”

Această structură este folosită, în special, pentru **construcția interogativă** [alte construcții ➔ § 133]. Schema construcției interogative este următoarea:

Grup interogativ	+ auxiliar	+ grup subiect	...?
<i>How many postcards</i>	<i>did</i> <i>Can</i>	<i>he</i> <i>the guide</i>	<i>write yesterday?</i> <i>Speak English?</i>

! În cazul în care **cuvântul interogativ** (sau **expresia interogativă**) este subiectul propoziției, această schemă nu se poate aplica; nu există deci inversiune auxiliar-subiect și, la prezent/trecut formele simple, **nu se utilizează DO**.

- *Who left the door open?* Cine a lăsat ușa deschisă?

În limba română, se folosesc formele interogative bazate pe intonație, de exemplu: „Îți place muzica?”. În limba engleză, această turnură nu este folosită decât rar, doar dacă se formulează o întrebare orientată pozitiv: vom spune, deci, în mod normal: *Does he like music?*

### 2. Construcția negativă

Într-un grup verbal, negația **NOT** însoțește, în mod obligatoriu, un auxiliar: *He doesn't like horror films*. Vom nota, totuși, că **negațiile, altele decât NOT (NEVER, NO etc.)** nu declanșează folosirea lui **DO** la prezent/trecut formele simple ➔ § 147.

- *He does not smoke.* *He never smokes.*  
*He doesn't know anything.* *He knows nothing.*

### 3. Construcția interogativ-negativă

În ceea ce privește locul negației, există două posibilități:

- ▶ nivelul de limbă neîngrijit: **Isn't she American?**
- ▶ nivelul de limbă îngrijit sau voința de insistență asupra negației: **Is she not American?**

Dacă subiectul este un **pronume**, nu există altă posibilitate; *not* este, în mod obligatoriu, contractat când urmează auxiliarului.

! La persoana I singular a lui **BE**, forma interogativ-negativă contractată este **aren't** /'a:ntaɪ/:

- *Aren't I American?*

Se poate spune și:

- *Am I not American?* (nivel de limbă îngrijit).

### 4. Construcție emfatică

- „*I don't think Nora likes music.*” – Nu cred că Norei îi place muzica.
- „*I'm sure she **does** like it.*” – Sunt sigur(ă) că îi place.

Construcția emfatică exprimă un anumit tip de insistență ➔ § 136. Și aceasta se bazează, obligatoriu, pe un auxiliar; deci, la prezent/trecut forme simple este nevoie de folosirea lui **DO**.

### 5. Reluare prin auxiliar

În aceste reluări, se suprimă tot ceea ce urmează primului auxiliar. Nu se păstrează, deci, din grupul verbal și din eventualele sale componente **decât auxiliarul**. Principalele construcții (tabel, ➔ pg. 22):

! a. În construcția **there is/there are...**, **THERE** ocupă funcția sintactică de subiect.

- *There were a lot of people, weren't there?* Era multă lume, nu?

b. Pronumele nehotărâte la singular: *somebody, nobody* etc. ➔ § 132 sunt reluate de pronumele **they** (deci printr-un **plural**), și, în cazul reluării, acordul auxiliarului se face tot la **plural**.

- *Somebody has forgotten to close the door, haven't they?* Cineva a uitat să închidă ușa, nu?